

РЕЙ БРЕДЪРИ ОГНЕНИТЕ БАЛОНИ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Огънят експлодира над вечерните летни полянки. Озарени лица на чичовци и лели. Ракети се издигат в блестящите кафяви очи на братовчедите на верандата и студените овъглени пръчки тупват някъде далеч в сухите ливади.

Преподабният отец Джоузеф Даниъл Перегрин отвори очи. Ама че сън — той с братовчеди на огнено празненство в старата къща на дядо в Охайо преди толкова много години!

Лежеше заслушан в кълтящата пустота на църквата и съседните килии, в които лежах останалите свещеници. Дали и те бяха легнали в навечерието на полета на кораба „Разпятие“ със спомени за Четвърти юли? Да. Бе като в онези трепетни утрини на Деня на независимостта, когато чакаш със затаен дъх първите тътени и се втурваш по покритите с роса алеи с ръце, пълни с всякакви гърмящи чудеса.

А сега ето ги тях, свещениците от епископията в трепетна утрин преди да полетят към Марс, оставяйки тамянова следа през кадифената катедрала на космоса.

— Трябва ли изобщо да заминаваме? — прошепна отец Перегрин. — Не трябваше ли да изкупим собствените си грехове на Земята? Не бягаме ли от живота си тук?

Пристъпи под игления душ.

— Но аз ще те отведа на Марс, тяло — обърна се към себе си той. — Ще оставя старите грехове тук. А на Марс какво — *нови* ли ще намерим?

Едва ли не възхитителна мисъл. Грехове, за които никой не си е помислял. О, та нали той самият бе написал една малка студия „Проблемът с греха на други светове“, подмината като не особено сериозна от събратята му по вяра.

Снощи, докато допушваше последната си пура, бе разговарял с отец Стоун по тази тема.

— На Марс грехът може да прилича на добродетел. Трябва да внимаваме за добри дела, които по-късно могат да се окажат грехове! — каза отец Перегрин и се усмихна лъчезарно. — Колко вълнуващо! От векове мисионерите не са се изправяли пред толкова много приключения!

— Аз бих разпознал греха, та било то и на Марс — безцеремонно отвърна отец Стоун.

— О, да, та нали ние свещениците се славим, че сме като лакмус, оцветяваме се при наличието на грях — отвърна насмешливо отец Перегрин. — Ами ако марсианската химия е такава, че не предизвиква *никакво* оцветяване? Ако на Марс има различни чувства, то би трябвало да се признае и евентуалното наличие на непознат грях.

— Няма ли зъл умисъл, няма грях и наказание за стореното, така ни учи Господ — отвърна отец Стоун.

— На Земята — да. Ами ако марсианският грях съобщава на подсъзнанието злината си телепатично и оставя съзнанието на човека да действа на пръв поглед без зъл умисъл? *Тогава* какво?

— Но как изобщо е *възможно* да има нови грехове?

Отец Перегрин се наведе тежко напред.

— *Самичък* Адам не е съгрешавал. Добавиш ли Ева, добавяш изкушението. Добави втори мъж — и ето ти възможност за прелюбодеяние. С добавянето на нов пол или хора се добавя и грях. Ако хората бяха безръки, нямаше да могат да се удушават с ръце. Тогава нямаше да имаме като грях точно този начин на убиване. Добави ръце и ще получиш възможност за нов вид насилие. Амебите не могат да грешат, защото се размножават с делене. Не пожелават жени и не се убиват една друга. Добавим ли им пол, ръце и крака, и ще получим убийство и прелюбодеяние. Ако прибавиш или извадиш ръка, крак или човек, прибавяш или изваждаш възможно зло. Ами ако на Марс има пет нови сетива, органи, невидими крайници, които не можем дори да си въобразим? Няма ли да намерим покрай тях и пет *нови греха*?

Отец Стоун ахна.

— Май ви *харесва* подобен начин на мислене!

— Държа ума си жив, отче. Просто жив. Това е.

— Умът ви винаги жонглира, нали? Огледала, факли, чинии.

— Да. Защото понякога Църквата прилича на онези циркови номера, при които завесата се вдига и разни бели покрити с талк хора замръзват като статуи, за да изобразят някаква абстрактна Красота. Прекрасна гледка. Но все пак се надявам, че винаги ще има място да потичам сред статуите. Не сте ли съгласен, отец Стоун?

Отец Стоун се отдръпна.

— Мисля, че е по-добре да си лягаме. След няколко часа ще полетим да видим *новите* ви грехове, отче Перегрин.

Ракетата беше готова за полет.

Отците завършиха молитвите си в мразовитата утрин и тръгнаха — множество чудесни свещеници от Ню Йорк, Чикаго и Лос Анджелис (Църквата пращаше най-добрите си хора) — през града към замръзналото поле. Докато вървеше, отец Перегрин си припомни думите на епископа.

„Отец Перегрин, вие ще бъдете начело на мисионерите, а отец Стоун ще ви бъде помощник. За жалост се оказа, че причините, поради които ви натоварвам с тази отговорна задача, останаха непонятни за мнозина. Но вашата брошура за планетарния грях не остана непрочетена. Вие сте гъвкав човек. А Марс е като непочистен килер, пренебрегван в течение на хилядолетия. Грехът се е натрупал там като стари вехтории. Марс е два пъти по-стар от Земята и е имал два пъти повече съботни вечери, диви запои и тайно шпиониране на жени, голи като бели тюлени. Когато отворим вратата на килера, всичко това ще ни затрупа. Трябва ни бърз и гъвкав човек, човек с пъргав ум. Всеки с малко повече догматизъм може да се пречупи. Имам чувството, че ще устоите. Отче, задачата е ваша“.

Епископът и свещениците коленичиха.

Казаха се благословии и ракетата бе поръсена със светена вода. Епископът се изправи и се обърна към тях.

— Зная, че ще идете с Бог да подготвите марсианците да приемат Неговата истина. Желая ви *изпълнено с мисъл* пътуване.

Всичките двадесет мъже минаха край епископа да докоснат добрите му длани, преди да се качат в пречистения кораб.

— Ами ако Марс е адът? — обади се в последния момент отец Перегрин. — Ако само чака пристигането ни, за да избухне в огън и сяр?

— Господи, бъди с нас — каза отец Стоун.

Ракетата излетя.

Излизането от космоса бе като излизане от най-прекрасната катедрала. Стъпването на Марс бе като стъпване на обикновения паваж пред църквата пет минути след като *наистина* си познал Божията любов.

Свещениците излязоха предпазливо от обвитата в пара ракета и коленичиха в марсианския пясък, докато отец Перегрин казваше благодарствена молитва.

— Благодарим ти, Господи, за пътуването през Твоите покои. Стигнахме нова земя, Боже, и затова ни трябват нови очи. Ще чуем нови звуци и за тях ще са ни нужни нови уши. И ни чакат нови грехове, за които Те молим да ни дариш с по-добри, силни и чисти сърца. Амин.

Всички станаха.

И Марс беше пред тях като море, в което пътуваха предрешени като морски биолози, търсещи живот. Ето я територията на спотаения грях. Колко внимателно само трябваше да претеглят всичко като най-леки перца в тази нова стихия! Да се боят, че дори *стъпките* им може да са грешни; или пък дишането, или обикновеното постене!

Кметът на Фърст Таун излезе да ги посрещне с отворени обятия.

— Какво мога да сторя за вас, отец Перегрин?

— Бихме желали да научим за марсианците. Защото само ако ги познаваме, ще можем да планираме разумно нашата църква. Три метра ли са високи? Значи ще трябва да направим по-високи врати. Какви са кожата им — сини, червени или зелени? Трябва да знаем верния цвят, когато приготвяме стъклописа. Тежки ли са? Ще са ни нужни по-здрави пейки.

— Отче, не мисля, че трябва да се притеснявате за марсианците — каза кметът. — Те са два вида. Единият е почти измрял. Малцината оцелели се спотайват. Що се касае до втория вид... е, те не са напълно човекоподобни.

— Нима? — Отец Перегрин усети как сърцето му започва да бие по-бързо.

— Те са кълбета от светлина, отче. Живеят сред хълмовете. Хора ли са, зверове ли — кой знае? Чувал съм обаче, че поведението им е като на разумни същества. — Кметът сви рамене. — Естествено, не са хора, така че едва ли ви е грижа...

— Напротив даже — бързо рече отец Перегрин. — Разумни ли казахте?

— Така разправят. Един златотърсач си счупил крака сред хълмовете и щял да умре там. Сините сфери светлина го приближили.

Когато дошъл на себе си, бил долу на шосето, без да знае как е стигнал дотам.

— Бил е пиан — обади се отец Стоун.

— Така разправят — каза кметът. — Отец Перегрин, тъй като повечето марсианци са мъртви и са останали само онези сини сфери, честно казано, според мен е най-добре да се установите във Фърст Сити. Марс тепърва се разкрива. Граничен район, като в миналото на Земята Дивия запад, Аляска. Хората се изсипват тук. Във Фърст Таун има няколко хиляди безнадеждни ирландски механици, миньори и общи работници, чиито души се нуждаят от спасение — заедно с тях дойдоха и много порочни жени, а има и големи количества десетвековно марсианско вино...

Отец Перегрин се взираше към заоблените сини хълмове.

Отец Стоун прочисти гърлото си.

— Е, отче?

Отец Перегрин не го чу.

— Сфери от син *огън* ли?

— Да, отче.

— Ах — въздъхна отец Перегрин.

— Сини балони. — Отец Стоун поклати глава. — Същински цирк!

Отец Перегрин усети как вените на китките му запулсираха. Видя мъничкия граничен град с неговите сурови, прясно натрупани грехове; видя и хълмовете, стари с най-стария и същевременно може би по-нов за него грях.

— Кмете, ще успеят ли вашите безнадеждни ирландски работници да издържат още един ден в казаните на Ада?

— Ще ги обръщам вместо вас да не прегорят, отче.

Отец Перегрин кимна към хълмовете.

— В такъв случай отиваме там.

Всички замърмориха.

— Би било прекалено просто да идем в града — обясни отец Перегрин. — Предпочитам да мисля, че ако Господ е бил тук и хората са му казвали — ето отгъпкана пътека, той е отвърнал — покажете ми бурените. Аз ще *проправя* пътека.

— Но...

— Отец Стоун, помислете какъв товар ще сложим върху себе си, ако подминем грешници, без да им протегнем ръка.

— Но огнени кълбета...!

— Сигурно и човекът е изглеждал странно за другите животни, когато се е появил. И въпреки това има душа, при цялата си грозноватост. Докато не докажем противното, нека приемем, че онези огнени сфери имат души.

— Добре — съгласи се кметът. — Но после ще се върнете в града.

— Ще видим. Нека първо закусим. После с вас, отец Стоун, ще се разходим сами сред хълмовете. Не искам да плаша онези огнени марсианци с машини и тълпи. И тъй, ще закусим ли?

Отците се храниха в мълчание.

Привечер отец Перегрин и отец Стоун бяха навлезли далеч сред хълмовете. Спряха и седнаха на един камък, за да се насладят на моментната почивка и очакване. Марсианците така и не се бяха появили и двамата се чувстваха малко разочаровани.

— Чудя се... — Отец Перегрин избърса лицето си. — Мислите ли, че ако им викнем: „Здравейте“, ще ни отговорят?

— Отец Перегрин, ще станете ли някога сериозен?

— Не, докато Господ не стане. О, моля ви, не гледайте с такъв ужас и смущение. Господ не е сериозен. Всъщност малко трудно е да се каже нещо друго за Него, освен че е изпълнен с любов. А любовта е свързана с хумора, не мислите ли? Защото не можете да обичате някого, когато не понасяте, нали? И не можете постоянно да понасяте някого, ако не сте в състояние да му се посмеете. Не е ли тъй? Всички ние сме нелепи малки животинки, търкалящи се в паничката с глупости, и Бог обича всички ни, защото Го караме да се смее.

— *Никога* не съм мислил, че чувството за хумор е присъщо на Бог.

— На Създателя на птичечовката, камилата, щрауса и човека? О, я стига! — Отец Перегрин се разсмя.

И в този миг откъм потъналите в здрач хълмове, подобно на колона сини фенери, запалени да осветяват пътя, се появиха марсианците.

Отец Стоун ги забеляза пръв.

— Вижте!

Отец Перегрин се обърна и смехът секна на устните му.

Сините огнени глобуси се рееха сред примигващите звезди и едва доловимо трептяха.

— Чудовища! — Отец Стоун скочи на крака, но отец Перегрин го хвана.

— Чакайте!

— Трябва да се върнем в града!

— Не, чакайте, гледайте! — замоли го отец Перегрин.

— Страхувам се!

— Недейте. Това са Божии създания!

— На дявола са!

— Не са, успокойте се! — Отец Перегрин го дръпна леко и двамата останаха приклепнали, с осветени в мека синя светлина лица, докато огнените кълба приближаваха.

И отново е вечер в Деня на независимостта, помисли си треперещият отец Перегрин. Чувстваше се като дете в някоя от онези вечери, когато небето се разкъсваше на части, разсипваше се в звездна прах и пламтящ тътен, а от сътресенията прозорците звънтяха като тънък лед на хиляди локвички. Лелите, чичовците и братовчедите възкликват: „Ах!“, сякаш към някакъв небесен доктор. Цветовете на лятното небе. И Огнените балони, запалени от щедрия дядо, задържани в големите му нежни ръце. О, споменът за Огнените балони — светеци с мека светлина, надута топла тъкан като криле на насекомо, лежащи като оси в кутии и накрая разгънати внимателно, сини, червени, бели — Огнените балони! Виждаше неясните лица на скъпи роднини, отдавна мъртви и покрити с мъх, когато дядо палеше мъничката свещ и топлият въздух се понасяше нагоре да изпълни сияйния балон, а ръцете му не желаят да пуснат блестящото чудо; защото бъде ли пуснат, от живота ще си отиде още една година, още един Четвърти юли, още една частица от Красотата. И след това Огнените балони се издигат нагоре и още нагоре сред съзвездията на топлата лятна нощ, а от верандите ги следят червено-бяло-сини очи. И се носят далеч в Илинойс, над нощни реки и спящи домове, и изчезват завинаги...

Усети как сълзи изпълват очите му. Над него се рееха марсианците — не един, а сякаш хиляда шепнеци Огнени балони. И

сякаш всеки момент можеше да види своя отдавна починал благословен дядо до себе си, загледан нагоре към Красотата.

Но вместо него бе отец Стоун.

— Да вървим, моля ви, отче!

— Трябва да им говоря.

Отец Перегрин направи крачка напред, без да знае какво да каже, защото единственото, което бе казвал навремето на Огнените балони, бе *прекрасни сте*, а сега това не беше достатъчно. Оставаше му единствено да вдигне тежките си ръце и да викне нагоре, както често му се бе искало да направи към вълшебните Огнени балони.

— Здравейте!

Но огнените сфери само горяха като образи в тъмно огледало. Изглеждаха застинали, газообразни, свръхестествени, вечни.

— Идваме с Бог — каза отец Перегрин на небето.

— Глупаво, глупаво, глупаво. — Отец Стоун бе захапал опакото на дланта си. — За Бога, отче Перегрин, спрете!

И ето че фосфоресциращите сфери полетяха към хълмовете. Миг по-късно бяха изчезнали.

Отец Перегрин извика отново и ехото разтърси склоновете над тях. Обърна се и видя как една лавина се отърсва от прахта, спира за миг и след това се хвърля към тях с грохота на стоманени колела.

— Вижте какво направихте! — извика отец Стоун.

Отец Перегрин бе почти очарован, а после — ужасен. Обърна се — знаеше, че ще успеят да направят само няколко крачки, преди камъните да ги направят на пихтия. Имаше време да прошепне: „О, Господи!“ и скалите се изсипаха отгоре му!

— Отче!

Бяха разделени като плява от зърно. Последва синьо трептене на сфери, разместване на студени звезди, рев, след което двамата стояха на един корниз на шейсет метра от мястото, където би трябвало да лежат погребаните им под тонове камъни тела.

Синята светлина се изпари.

Двамата свещеници се вкопчиха един в друг.

— Какво стана?

— Сините огънове ни повдигнаха.

— Избягахме, *това е!*

— Не, сферите ни спасиха.

— Не биха могли!

— *Направиха* го.

Небето бе пусто. Цареше усещането, сякаш току-що е замлъкнала огромна камбана. Вибрациите сякаш все още отекваха в зъбите и костите им.

— Да се махаме оттук. Ще убиете и двама ни.

— От доста години не се боя от смъртта, отец Стоун.

— Нищо не доказахме. Сините светлини избягаха при първия вик. Безполезно е.

— Не. — Отец Перегрин бе изпълнен с упорито любопитство. — По някакъв начин те ни спасиха. Това доказва, че имат души.

— Доказва само, че *може би* са ни спасили. Беше пълна бъркотия. Може да сме се спасили и сами.

— Те не са животни, отец Стоун. Животните не спасяват живот, особено на непознати. Свидетели сме на милосърдие и състрадание. Може би утре ще успеем да установим още нещо.

— Да установим? Какво? Как? — Отец Стоун бе ужасно уморен; мъките на ума и тялото му личаха на скованото му лице. — Ще ги преследваме с хеликоптери и ще им четем глави от Писанието ли? Те не са хора. Нямаат очи, уши и тела като нас.

— Но аз чувствам, че у тях има нещо — отвърна отец Перегрин. — И зная, че предстои велико откровение. Те ни спасиха. Те *мислят*. Имаха избор — да ни спасят живота или да ни оставят да умрем. Това доказва наличието на свободна воля!

Отец Стоун се зае да запали огън, гледаше свирепо пръчките в ръцете си и се давеше от сивия дим.

— Аз лично ще отворя приют за гъски, манастир за свети свине и ще построя под микроскоп параклис, за да може чехълчето да изнася служби и да отмята с реснички мънистата на броеницата си.

— Ох, отец Стоун.

— Съжалявам. — Червените очи на отец Стоун примигнаха към огъня. — Но това е като да благословиш крокодил, преди да те сдъвче. Излагате на риск цялата експедиция и мисията. Мястото ни е във Фърст Таун, да измиваме алкохола от гърлата на хората и парфюма от ръцете им!

— Нима не можете да различите човека в нечовешкото?

— Бих предпочел да намирам нечовешкото в човека.

— А ако докажа, че тези създания грешат, познават греха и моралния живот, имат свободна воля и интелект?

— Ще трябва доста да ме убеждавате.

Бързо застудяваше. Двамата се взираха в огъня и търсеха най-шантавите си мисли, докато ядяха бисквити и ягоди, после се свиха да спят под проблясващите звезди. И точно преди да се обърне за последен път от една страна на друга, отец Стоун, който от доста минути търсеше с какво да потормози отец Перегрин, се загледа в розовеещите въглени и каза:

— На Марс не е имало Адам и Ева. Няма е и първороден грях. Може би марсианците живеят според Божията благодат. В такъв случай можем да се върнем в града и да започнем да работим сред земните хора.

Отец Перегрин си напомни да се помоли за отец Стоун, за това, че е толкова гневлив и отмъстителен, Бог да му е на помощ.

— Да, отче Стоун, но марсианците са убили неколцина от нашите колонисти. Това е грях. А това означава, че би трябвало да има Адам и Ева, а следователно и първороден грях. Ще ги намерим. За съжаление, хората са си хора, без значение какъв образ приемат, и като такива са склонни към греха.

Но отец Стоун се направи на заспал.

Отец Перегрин не можеше да мигне.

Разбира се, че не можеха да оставят марсианците да идат в Ада, нали? Ако направеха такъв компромис със съвестта си, как щяха да се върнат в новите колониални градчета, така пълни с грешни гърла и жени с искрящи очи и съблазнителни бели тела, въргалящи се в леглата със самотни работници? Нима не беше това мястото за свещениците? Нима този излет сред хълмовете не бе лична приумица? Наистина ли мислеше за Божията Църква, или утоляваше ненаситната жажда на любопитството си? Тези сините кълба огън на свети Антоний — как само горяха в ума му! Какво предизвикателство само — да се намери човекът зад маската, човешкото в нечовека. Нима нямаше да се гордее, ако можеше да каже — дори тайно на себе си, — че е обърнал към вярата огромна билиардна маса огнени топки! Що за горделивост, какъв грях! Заслужаваше си да изтърпи наказание заради него! Но пък и нали човек прави много изпълнени с гордост неща от

Любов, а той обичаше Господа толкова много, и бе тъй щастлив от това, че искаше и всеки друг да сподели щастието му.

Последното нещо, което видя, преди да заспи, бе завръщането на сините огньове, които като пламтящи ангели се рееха над него и му пееха в неспокойния му сън.

Когато рано сутринта се събуди, сините кръгли мечти все още се рееха в небето.

Отец Стоун спеше тихо, като неподвижен вързоп. Отец Перегрин загледа как марсианците се носят във въздуха и го наблюдават. Бяха хора — *знаеше* го. Но трябваше да го докаже — или да се изправи пред безстрастния епископ, който любезно ще му каже, че е освободен от мисията.

Но как да докаже човешката им природа, ако се крие високо в небесния свод? Как да ги накара да приближат и да дадат отговор на многото му въпроси?

„Те ни спасиха от лавината“.

Отец Перегрин стана и се закатери между камъните, докато не стигна до едно място, където скалата се спускаше отвесно на шейсет метра. Задушаваше се от яростното катерене в ледения въздух. Спря, замъчи се да успокои дишането си.

„Падна ли оттук, със сигурност ще загина“.

Пусна в пропастта едно камъче. Няколко мига по-късно го чу как се удари далеч долу.

„Господ никога не ще ми прости“.

Хвърли още едно камъче.

„Но щом го правя от Любов, това не е самоубийство, нали?“

Вдигна поглед към сините сфери. Нека обаче първо да направи още един опит.

— Здравейте, здравейте! — извика към тях.

Ехото отекна многократно в скалите, но сините огньове не трепнаха и не помръднаха.

Говори им пет минути без прекъсване. Когато млъкна, погледна надолу и видя отец Стоун, който все още спеше възмутено в малкия им лагер.

„Трябва да докажа всичко“. Отец Перегрин пристъпи към ръба на скалата. „Стар съм. Не се страхувам. Та нали Господ ще разбере, че го

правя заради Него?“

Пое дълбоко дъх. Целият живот профуча пред очите му и той си помисли — ще бъда ли мъртъв след миг? Боя се, че прекалено много обичам живота. Но повече обичам други неща.

С тази мисъл направи крачка напред.

Пропадна надолу.

— Глупак! — изкрещя той. Превърташе се във въздуха. — Сгреши!

Камъните летяха към него и видя себе си върху тях, размазан и мъртъв. „Защо го направих?“ Но знаеше отговора и миг по-късно го обхвана спокойствие. Вятърът ревеше около него и скалите се втурнаха да го посрещнат.

И тогава звездите се разместиха, появи се блестяща синя светлина и изведнъж бе обкръжен и понесен от синева. Миг по-късно бе спуснат с леко тупване върху камъните. Остана там, жив, опипа се и погледна към сините светлини, които моментално се бяха отдалечили.

— Вие ме спасихте! — прошепна той. — Не ме оставихте да умра. Знаете, че това е грешно.

Хвърли се към отец Стоун, който все още спеше непробудно.

— Отче, отче, събудете се! — Разтърси го, докато не го накара да отвори очи. — Отче, те ме спасиха!

— Кой ви е спасил? — Отец Стоун примигна и седна.

Отец Перегрин му разказа преживяното.

— Сън. Кошмар. По-добре заспивайте — раздразнено рече отец Стоун. — Заедно с цирковите си балони.

— Но аз бях буден!

— Стига, отче, успокойте се. Достатъчно.

— Не ми вярвате ли? Имате ли оръжие? Да, ето го, дайте го насама.

— Какво смятате да правите? — Отец Стоун му подаде малкия пистолет, който бяха взели за защита от змии и други подобни непредсказуеми животни.

Отец Перегрин стисна дръжката.

— Ще го докажа!

Насочи дулото към собствената си ръка и стреля.

— Спрете!

Проблесна светлина и пред очите им куршумът се закова във въздуха на един пръст от отворената му длан. Увисна за миг, заобиколен от синьо сияние. После падна със съскане в прахта.

Отец Перегрин стреля три пъти — в ръката си, в крака, в тялото си. И трите пъти куршумите увиснаха, проблясвайки, и падаха в краката им като мъртви насекоми.

— Видяхте ли? — каза отец Перегрин, отпусна ръка и остави пистолета да падне при куршумите. — Те знаят. Разбират. Не са животни. Мислят, преценяват и живеят в морална среда. Кое животно би ме спасило по такъв начин от самия мен? Това би направил единствено човек, отче. Е, сега вярвате ли?

Отец Стоун гледаше небето и сините светлини, след което безмълвно се отпусна на коляно, взе още топлите куршуми и силно ги стисна в юмрука си.

Слънцето изгряваше зад тях.

— Мисля, че е по-добре да слезем при другите, да им разкажем за станалото и да ги доведем тук — каза отец Перегрин.

Бяха преодолели голяма част от пътя, преди слънцето да се издигне в небето.

Отец Перегрин начерта кръг в центъра на черната дъска.

— Това е Христос, Син на Отца.

Престори се, че не чува как отците рязко си поемат дъх.

— Това е Христос, в цялата Си Слава — продължи той.

— Прилича ми на задача по геометрия — отбеляза отец Стоун.

— Добро сравнение, тъй като в случая имаме работа със символи. Независимо дали е изобразен от кръг или от квадрат, Христос не е по-малко Христос, ще се съгласите. Векове наред кръстът е символизирал Неговата любов и страдания. Така този кръг ще бъде марсианският Христос. Ето как ще Го доведем на Марс.

Отците се размърдаха неспокойно и се спогледаха.

— Вие, отче Матиас, ще създадете от стъкло копие на този кръг — сфера, изпълнена с ярък огън. Тя ще стои на олтара.

— Евтин фокус — промърмори отец Стоун.

— Тъкмо обратното — търпеливо продължи отец Перегрин. — Показваме им Бог в разбираем образ. Ако Христос беше дошъл при нас на земята в образа на октопод, нима щяхме да Го приемем с

готовност? — Той разпери ръце. — Нима е било евтин фокус от страна на Господ да ни праща Христос чрез Исус, в човешки образ? След като благословим църквата, която ще построим тук, след като осветим олтара и този символ, мислите ли, че Христос ще откаже да приеме образа пред нас? Знаете в сърцата си, че не би го направил.

— Но това е тялото на бездушно животно! — каза брат Матиас.

— Вече говорихме за това много пъти след завръщането ни тази сутрин, братко Матиас. Тези създания ни спасиха от лавината. Те знаят, че самоунищожението е грях, и не го допуснаха, при това неколкократно. Ето защо трябва да построим църква сред хълмовете, да живеем с тях, да открием техните начини на съгрешаване, извънземните начини, и да им помогнем да открият Бог.

Отците изобщо не изглеждаха радостни от перспективата.

— Заради странния им вид ли? — запита отец Перегрин. — Но какво е формата? Само съсъд за пламтящата душа, с която Бог е дарил всички ни. Ако утре открия, че морските лъвове внезапно са придобили свободна воля и разум, знаят какво е грях, какво е живот и са се научили да смекчават справедливостта с милост и живота с любов, то бих построил катедрала под водата. И ако утре стане чудо и врабчетата по Божия воля бъдат дарени с безсмъртна душа, ще напълня църква с хелий и ще полетя след тях, защото всички души, в каквато и да било форма, ако притежават свободна воля и осъзнават греховете си, ще горят в Ада, освен ако не получат своето свето причастие. Не бих оставил марсианска сфера да гори в Ада, защото тя е сфера само в моите очи. Затворя ли ги, тя ще застане пред мен като разум, любов, душа — и аз не мога да отрека това.

— Но вие искате да поставите тази стъклена топка на олтара — запротестира отец Стоун.

— Вземете китайците — невъзмутимо отвърна отец Перегрин. — Какъв Христос почитат китайците християни? С ориенталски черти естествено. Всички сте виждали ориенталски изображения на Рождество. В какво е облечен? В източни роби. Къде върви? Сред китайски пейзажи с бамбук, обвити в мъгли планини и изкривени дървета. Очите Му са дръпнати, скулите Му са високи. Всяка страна, всяка раса прибавя нещо към Господа. Сещам се за Девата от Гваделупа, на която с любов се кланя цяло Мексико. Каква е кожата ѝ? Обръщали ли сте внимание? Тъмна кожа, също като на онези, които я

почитат. Това богохулство ли е? В никакъв случай. Не е логично хората да приемат един Бог, независимо колко истински е той, с друг цвят на кожата. Често се питам защо мисионерите ни се справят толкова добре в Африка с бял като сняг Христос. Може би защото бялото като у албиносите е свещен цвят за африканските племена. Дали след време Христос няма да почернее и там? Формата няма значение. Съдържанието е всичко. Не можем да очакваме марсианците да приемат чужда за тях форма. Трябва да им дадем Христос в техния собствен образ.

— В разсъжденията ви има недостатък, отче — каза отец Стоун. — Няма ли марсианците да ни заподозрат в лицемерие? Те ще разберат, че *ние* не почитаме кръгъл или сферичен Христос, а човек с крайници и глава. Как ще им обясним разликата?

— Като им покажем, че разлика не съществува. Христос ще изпълни всеки съсъд, който му се предложи. Тела или сфери, Той е в тях и всеки го почита в различен образ. Нещо повече, ние самите трябва да вярваме в *сферата*, която им даваме. Трябва да вярваме във форма, която за нас е безсмислена като такава. Този сфероид *ще бъде* Христос. И не бива да забравяме, че ние самите и формата на нашия земен Христос биха били безсмислени, нелепи, разхищение на материя за марсианците.

Отец Перегрин остави тебешира.

— А сега да идем сред хълмовете и да построим нашата църква. Отците започнаха да събират нещата си.

Храмът не бе точно постройка, а изчистено от камъни плато на един от ниските хълмове с изравнена и огладена почва и олтар, върху който брат Матиас постави изработения от него огнен глобус.

В края на шестдневната работа „църквата“ беше готова.

— Какво ще правим с това? — Отец Стоун потупа желязната камбана, която бяха домъкнали със себе си. — Какво би могла да означава камбаната за *тях*?

— Предполагам, че я взех по-скоро за наше собствено успокоение — призна отец Перегрин. — Трябват ни някои познати неща. Тази църква толкова малко прилича на църква. И се чувстваме малко нелепо тук... дори аз. Все пак обръщането към вярата на същества от друг свят е нещо съвсем ново. Има моменти, в които ми се

струва, че съм актьор в абсурдна пиеса. И тогава моля Бог да ми даде сила.

— Мнозина от отците не са щастливи. Някои дори се подиграват на всичко това, отче.

— Зная. Все пак ще сложим камбаната в малка камбанария за тяхно успокоение.

— А органът?

— Ще свирим на него утре, на първата служба.

— Но марсианците...

— Зная. Предполагам, че отново ще е за наше успокоение, наша собствена музика. По-нататък можем да открием тяхната.

В неделя сутринта станаха много рано и тръгнаха като бледи привидения през студа. Скрежът звънеше по дрехите им като звънчета; когато отърсваха от себе си струйките сребърна вода, се покриваха със звън.

— Чудя се дали има неделя на Марс? — замислено промърмори отец Перегрин, но видя как отец Стоун трепва и побърза да продължи: — Или пък вторник или четвъртък — кой знае? Няма значение. Мои си глупави приумици. Днес е неделя за нас. Хайде.

Треперещи и с посинели устни, отците излязоха на широката равна площадка на „църквата“ и коленичиха.

Отец Перегрин отправи кратка молитва и студените му пръсти докоснаха клавишите на органа. Музиката се вдигна нагоре като ято красиви птици. Той докосваше клавишите както човек докосва с длани тревите на избуяла градина, а величествената Красота се извисяваше над хълмовете.

Музиката успокои въздуха. Той замириса със свежия аромат на утрото. Музиката се понесе към планината и от скалите се посипа пращен дъжд.

Отците чакаха.

— Е, отче Перегрин — отец Стоун погледна към пустото небе, в което изгряваше червеното като пещ слънце, — нещо не забелязвам нашите приятели.

— Нека опитам отново. — Отец Перегрин бе започнал да се поти.

Започна да строи архитектура на Бах, камък след камък, издигаше музикална катедрала — тъй огромна, че източният ѝ кораб се издигаше в Ниневия, а куполите бяха под лявата ръка на свети Петър. Музиката остана и не се срути в развалини, когато престана да свири, а бе подета от няколко бели облака и се понесе в далечината.

Небето си оставаше пусто.

— Ще дойдат! — Но отец Перегрин усети в гърдите си частицата паника, която бързо започваше да нараства. — Да се помолим. Да ги увещаем да дойдат. Те четат мисли; те *знаят*.

Отците отново коленичиха сред шумолене на раса и шепот. Замолиха се.

И от изток, от ледените планини на неделната, а може би понеделнишка марсианска утрин, се приближиха меко пламтящите сфери.

Увиснаха във въздуха, снишиха се и запълниха района около треперещите свещеници.

— Благодаря, благодаря ти, Боже. — Отец Перегрин стисна очи и засвири, а когато приключи, се обърна и погледна към чудното си паство.

Един глас докосна съзнанието му.

— Дойдохме за малко.

— Можете да останете — отвърна отец Перегрин.

— Само за малко — тихо каза гласът. — Дойдохме да ви кажем някои неща. Трябваше да ги кажем още в началото. Но се надявахме, че може би ще продължите по пътя си, ако ви оставим на мира.

Отец Перегрин понечи да заговори, но гласът го изпревари.

— Ние сме Древните — каза той и думите влязоха в отец Перегрин като газообразен син пламък и обгориха вътрешността на черепа му. — Ние сме старите марсианци, които оставиха мраморните си градове и отидоха сред хълмовете. Загърбихме материалния живот, който водехме. Преди много, много време сме се превърнали в това, което сме сега. Някога сме били хора с тела, крака и ръце като вашите. Според легендата един от нас, добър човек, открил начин да освободи душата и разума, да освободи човека от телесните болести и печал, от смъртта и израждането, от лошото настроение и старческото оглупяване. И тъй, ние приехме образа на мълнията и синия огън и оттогава завинаги заживяхме сред ветрове, небеса и хълмове, свободни

от гордост и арогантност, от богатство и нищета, от страст и хладнокръвие. Живеем отделно от онези, които останаха, от другите обитатели на този свят, и постепенно бе забравен начинът, по който се превърнахме в това, което сме. Но ние никога не ще умрем, нито пък може да ни се навреди. Ние отхвърлихме греховете на тялото и живеем в Божията благодат. Не жадуваме за никаква собственост; нямаме собственост. Не крадем, не убиваме, не изпитваме похот и омраза. Живеем в щастие. Не се възпроизвеждаме; не ядем, не пием и не воюваме. Всички страсти, детски прищевки и грехове бяха отхвърлени, когато се избавихме от телата си. Изоставихме греха, отче Перегрин, и той изгоря като есенни листа, разтопи се като калния сняг на лоша зима, изчезна като страстните цветчета на обагрената в жълто и червено пролет, като задушните ноци на летните горещници, и нашият сезон е умерен, а климатът — богат на мисли.

Отец Перегрин се беше изправил, защото гласът го докосваше с такава сила, че почти го оставяше безчувствен. Бе като екстаз и огън, прелитащи през него.

— Бихме желали да ви кажем, че оценяваме това, че построихте това място за нас, но ние не се нуждаем от него, тъй като всеки от нас е храм сам по себе си и не се нуждае от място за пречистване. Простете ни, че не дойдохме по-рано, но живеем отделно един от друг и не сме разговаряли с никого от десет хиляди години, нито пък сме се намесвали по някакъв начин в живота на тази планета. Сега ти идва наум, че сме като лилии в полето — нито се трудим, нито се мъчим. Прав си. Затова ви предлагаме да занесете частите на този храм в новите си градове и да пречистите другите. Защото, бъдете сигурни, ние живеем щастливо и в мир.

Свещениците бяха коленичили в огромната синя светлина; отец Перегрин също бе паднал на колене, всички плачеха и нямаше абсолютно никакво значение, че напразно са изгубили времето си.

Сините сфери промърмориха и отново започнаха да се издигат в диханието на прохладния въздух.

— Мога ли... — едва се осмели да извика отец Перегрин, останал на колене със затворени очи, — мога ли някога да дойда отново и да се уча от вас?

Сините огънове ярко припламнаха. Въздухът вибрираше.

Да. Някой ден можеше да дойде отново. Някой ден.

А после Огнените балони отлетяха и изчезнаха, и той бе като дете — на колене, със стичащи се по бузите му сълзи, и тихо хлипаше: „Върнете се, върнете се!“ И сякаш всеки момент дядо щеше да го вдигне и да го отнесе горе в стаята му в отдавна отишлото си градче в Илинойс...

Напуснаха хълмовете по залез. Като погледна назад, отец Перегрин видя горящите сини огньове. Не, помисли си, не бихме могли да построим църква за такива като вас. Вие сте самата красота. Коя църква би могла да съперничи на фойерверките на чистата душа?

Отец Стоун вървеше мълчаливо до него.

— Както го виждам, на всяка планета има Истина — най-сетне проговори той. — И всяка една е част от Голямата истина. Един ден всички те ще се подредят заедно като части на пъзел. Случилото се бе потресаващо. Вече няма да се съмнявам, отче Перегрин. Защото тукашната Истина е толкова вярна, колкото и земната Истина, и двете са равностойни. И ще продължим към други светове, събирайки отделните Истини, докато един ден не се изправим пред Цялото, подобно на зората на нов ден.

— Казано от вас, това е наистина много, отче Стоун.

— Сега донякъде съжалявам, че се връщаме в града, за да се заемем със собствения си вид. Онези сини светлини... когато се спуснаха сред нас, и онзи *глас*...

Отец Стоун потрепери.

Отец Перегрин го хвана за ръката. Закрачиха заедно.

— И знаете ли... — каза накрая отец Стоун, без да сваля очи от брат Матиас, който крачеше пред тях, понесъл внимателно стъклената сфера с вечната синя фосфорна светлина в нея, — знаете ли, отче Перегрин, онази сфера...

— Да?

— Е Той. В края на краищата тя наистина е Той.

Отец Перегрин се усмихна и всички заедно заслизаха от хълмовете към новия град.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.